

Informare privind

Raportul periodic de monitorizare multianuală a salvării și promovării elementelor românești în "Lista reprezentativă a patrimoniului cultural imaterial UNESCO" - sarcină obligatorie a României în respectarea Convenției UNESCO de la Paris din anul 2003 -

Organizația Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură (UNESCO) este una dintre cele 16 agenții specializate din sistemul Organizației Națiunilor Unite (ONU), constituită la 16 noiembrie 1945 de către un număr de 20 de state, care au elaborat Constituția acestui organism. România i s-a alăturat la 27 iulie 1956. În prezent, UNESCO cuprinde 195 de state membre și 10 state asociate, având sediul în Paris, (Franța).

Misiunea declarată a UNESCO este aceea de a contribui la promovarea păcii și securității în lume prin intermediul educației, științei și culturii, în vederea consolidării cooperării internaționale, respectării drepturilor fundamentale ale omului, fără restricții/discriminări de rasă, sex, limbă sau religie. Organizația își definește strategia și activitatea în baza a 17 obiective de dezvoltare durabilă, cuprinse în *Agenda 2030 UNESCO*.

România este nu doar un partener stabil UNESCO în atingerea obiectivelor sale strategice, ci și un membru activ al tuturor celor 7 (șapte) convenții culturale UNESCO la care a aderat. Astfel, prin Legea nr. 410/2005 a aprobat *Convenția de salvagardare a patrimoniului cultural imaterial de la Paris (2003)*, pentru ca, prin Legea nr. 26/2008, Parlamentul României să fixeze: „cadru general necesar pentru identificarea, documentarea, cercetarea, protejarea, conservarea, promovarea, punerea în valoare, transmiterea elementelor patrimoniului cultural imaterial, caracteristică definitivă a comunităților umane, ca factor de coeziune socială și de dezvoltare economică”.

Prin această *Convenție*, UNESCO identifică patrimoniul cultural imaterial drept o componentă esențială a dezvoltării durabile și depozitar de diversitate culturală și expresie creativă. Convenția din 2003 pentru salvagardarea patrimoniului cultural imaterial propune 5 (cinci) domenii generoase în care să se manifeste moștenirea culturală intangibilă, și anume:

- **Tradiții și expresii** orale, inclusiv limba ca mijloc al moștenirii culturale intangibile;
- **Artele** spectacolului;
- **Practici** sociale, ritualuri și evenimente festive;
- **Cunoștințe** și practici legate de natură și univers;
- **Meserii** tradiționale.

Lista Patrimoniului Cultural Imaterial al Umanității, alcătuită oficial în 2008, potrivit Convenției - astăzi, Lista Reprezentativă a Patrimoniului Cultural Imaterial al Umanității - conține în prezent un număr de **584** de elemente din **131** țări ale lumii, **7** dintre acestea aparținând patrimoniului cultural imaterial românesc, mai exact:

1. Ritualul Călușului - proclamat inițial drept capodoperă a patrimoniului oral și imaterial al umanității în data de 25 noiembrie 2005 pentru ca, în anul 2008, să fie înscris în Lista Reprezentativă a Patrimoniului Cultural Imaterial al Umanității;

2. Doina (2009);

3. Tehnici de prelucrare a ceramicii de Horezu (2012);

4. Colindatul de ceată bărbătească (2013);

5. Jocul fecioresc (2015);

6. Meșteșugul covoarelor tradiționale de perete (2016) și,

7. Practicile culturale asociate zilei de 1 Martie/ Mărțișorul (2017).

Patrimoniul cultural imaterial este tradițional, contemporan și viu, în același timp:, deoarece moștenirea culturală intangibilă nu reprezintă doar tradiții moștenite din trecut, ci și practici contemporane (rurale și urbane), la care participă diverse grupuri culturale.

Patrimoniul cultural imaterial este inclusiv, întrucât putem împărtăși expresii ale moștenirii culturale intangibile care sunt similare cu cele practicate de alte națiuni/popoare/comunități. Fie că sunt din satul vecin, dintr-un oraș din partea opusă a lumii sau, au fost adaptate de către popoarele care au migrat și s-au stabilit într-o regiune diferită - toate sunt moștenire culturală intangibilă, fiind transmise de la o generație la alta. Ele au evoluat ca răspuns la mediile lor și oferă atât sentimentul de identitate, apartenență și continuitate, cât și legătura cu trecutul, argumentul pentru prezent și, o garanție a viitorului nostru.

Patrimoniul cultural imaterial este reprezentativ, pentru că moștenirea culturală intangibilă nu este apreciată doar ca un bun cultural, prin exclusivitatea sau valoarea sa excepțională. Ea se dezvoltă în cadrul comunității și depinde de acele cunoștințe, tradiții, abilități și obiceiuri care sunt transmise restului comunității, de la o generație la alta, sau altor comunități.

Patrimoniul cultural imaterial este bazat pe comunitate - moștenirea culturală intangibilă poate fi considerată astfel, numai atunci când este recunoscută ca atare de către comunitățile, grupurile sau indivizii care o crează, o întrețin și o transmit. Fără recunoașterea lor, nimeni altcineva nu poate decide în locul lor că o anumită expresie, ritual, obicei, cunoștință sau practică poate fi considerată patrimoniu!

Valoarea patrimoniului – construit/imobil, mobil, imaterial sau natural - nu ține numai de certificarea internațională sau de prezența lui pe anumite liste. Bogăția unei zone, atractivitatea ei turistică, economică și

culturală sunt strict dependente de modul în care patrimoniul ei este gestionat, adică: descoperit/identificat – salvat – conservat – restaurant – promovat și pus în valoare.

Conservarea, protejarea și regenerarea patrimoniului are și beneficii economico-sociale incontestabile, care duc - în timp - la potențarea turismului și la creșterea atractivității zonei pentru tineri, repopularea satelor/anumitor zone, fiind în continuare un imperativ încă actual pentru autorități.

Dar, dincolo de preocuparea autorităților de nivel local sau central, un deznodământ fericit pentru existența și starea patrimoniului depinde de implicarea mai multor factori: de la ONG-uri și agenți economici, la locuitorii zonelor respective. Educarea și conștientizarea tuturor factorilor interesați și responsabili este cu atât mai importantă cu cât cele mai multe cazuri de intervenție abuzivă asupra patrimoniului ar putea fi împiedicate printr-o mai bună informare a celor în cauză.

Patrimoniul Cultural Imaterial este **mult mai vulnerabil și mai expus pierderii și distrugerii** lui decât patrimoniul cultural imobil, de exemplu, din punctul de vedere al pierderii dovezilor existenței sale, cunoscătorilor de tradiții și obiceiuri, meșteșuguri, rituri și ritualuri, datorită oralității transmiterii lor care, în situația neidentificării și necolectării lor, riscă să fie mult mai repede și ireversibil șterse din memoria colectivă a comunității/locului/zonei/regiunii.

Diferite proiect, programe, inițiative și evenimente de tot felul, pe teme dintre cele mai diferite, axate pe identitatea culturală și istoriile locale - inclusiv personale -, dau posibilitatea locuitorilor de regăsire a sentimentului de apartenență la comunitate și, totodată, de unicitate a acelei comunități în peisajul cultural mai larg al zonei/regiunii sau națiunii/naționalităților.

Astfel, înainte de intervenția UNESCO, unele țări aveau legi stabilite pentru **conservarea culturii lor vii**. Primul stat care a introdus o astfel de legislație pentru conservarea culturii necorporale a fost **Japonia**, cu **legea** lor de protecție a proprietăților culturale, încă din anul **1950**. Legea a identificat proprietăți culturale importante, numite: “comorile naționale vii”. De atunci alte țări, inclusiv S.U.A., Thailanda, Coreea de Sud, Polonia și Filipine, printre altele, și-au creat propriile programe dedicate salvagărdării acestei culturi naționale vii – unică și ireversibilă.

UNESCO și-a prezentat Convenția pentru conservarea culturilor vii în 2003, care intră în vigoare în aprilie 2006. Ea a recomandat ca toți membrii să creeze **un inventar al patrimoniului cultural intangibil** în teritoriile lor și, să lucreze cu oamenii care mențin aceste culturi pentru a se asigura că acestea sunt păstrate, spre a fi transmise în forma lor originală și originală.

Moștenirea intangibilă înseamnă mai mult decât *Lista UNESCO* de practici și expresii speciale, este **patrimoniul viu**, care evoluează de-a lungul timpului și oferă fiecăruia dintre noi un sentiment de identitate și de continuitate, include modul în care simțim, vorbim, creăm, credem, precum și cunoștințe despre univers și natură - acestea din urmă având o importanță deosebită în epoca dezastrului climatic, de exemplu.

Ca și în cazul patrimoniului construit, și patrimoniul imaterial este mult mai vast decât obiceiurile care și-au găsit locul pe *Listele UNESCO*. Practic, fiecare sat de pe teritoriul României mai păstrează încă, într-o măsură mai mică sau mai mare, tradiții, obiceiuri, rituri, ritualuri, practici, meșteșuguri cu mare valoare patrimonială – națională și universală.

Legislația specifică domeniului, la noi în țară, cuprinde următoarele acte normative:

- a) Legea nr. 410 din 29.12.2005 privind acceptarea Convenției pentru salvagărdarea patrimoniului cultural imaterial, adoptată la Paris la 17 octombrie 2003;
- b) Ordonanța de urgență nr. 118/2006 privind înființarea, organizarea și desfășurarea activității așezămintelor culturale, cu modificările și completările ulterioare;
- c) Legea nr. 26 din 29 februarie 2008 privind protejarea patrimoniului cultural imaterial;

- d) Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2236/12.04.2008 privind organizarea, funcționarea și atribuțiile Comisiei naționale pentru salvagardarea patrimoniului cultural imaterial;
- e) Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2436/08.07.2008 privind elaborarea Programului național de salvagardare, protejare și punere în valoare a patrimoniului cultural imaterial;
- f) Ordinul ministrului culturii, cultelor și patrimoniului național nr. 2491/27.11.2009 pentru aprobarea Regulamentului de acordare a titlului de TEZAUR UMAN VIU;
- g) Ordinul ministrului culturii și patrimoniului național nr. 2678/24.11.2010 pentru modificarea Anexei nr.2 - parte integrantă a Ordinului nr. 2236/12.04.2008 privind organizarea, funcționarea și atribuțiile Comisiei Naționale pentru Salvagardarea Patrimoniului Cultural Imaterial.

TEZAURE UMANE VII este o altă inițiativă UNESCO menită să salveze, să păstreze și să transmită patrimoniul cultural imaterial. Aceasta vizează, pe de o parte, creșterea gradului de recunoaștere și vizibilitate a păstrătorilor și transmițătorilor elementelor de patrimoniu cultural imaterial în cadrul comunităților din care fac parte, al specialiștilor și al publicului larg. Pe de altă parte, își dorește identificarea acelor persoane care, făcând dovada caracterului excepțional al performanței, cunosc și sunt apte/abilitate să transmită un anumit element de patrimoniu imaterial, în forma și cu mijloacele tradiționale nealterate, contribuind, astfel, la asigurarea veridicității (autenticității) și viabilității acestuia.

Începuturile acestei inițiative - „Tezaur Uman Vii” – aparțin Republicii Coreea care, în 1993, a propus Consiliului executiv al UNESCO elaborarea unui program dedicat oamenilor care cunosc, păstrează și transmit generațiilor următoare elemente de identitate culturală și națională proprii. Astfel, a ajuns să fie adoptată decizia ca statele membre să-și creeze sisteme similare, la nivel național.

România, în calitate de stat membru al Convenției UNESCO pentru Salvagardarea Patrimoniului Cultural Imaterial, și-a asumat elaborarea și punerea în aplicare a Programului „Tezaur Uman Vii”(TUV) odată cu intrarea în vigoare a **Legii nr. 26/2008**. Regulamentul de acordare al titlului de *Tezaur Uman Vii* a fost adoptat în anul 2009 și, a suferit modificări în anul 2018.

În țara noastră, **TUV** este *“un titlu viager, personal și netransmisibil”* acordat persoanelor *„purtătoare, păstrătoare și transmițătoare de elemente de patrimoniu cultural imaterial”*, este oferit de Comisia națională pentru salvagardarea patrimoniului cultural imaterial a Ministerului Culturii și, face parte dintr-un program internațional care se desfășoară în mai multe state ale lumii, precum: Japonia, Franța, Republica Cehă, Ungaria etc.

Facem precizarea că, în ceea ce privește diseminarea acestui program UNESCO - „Tezaur Uman Vii”, în fiecare an, instituția noastră comunică tuturor factorilor interesați (APL-uri, cămine culturale, biblioteci, școli, alți reprezentanți ai societății) din municipiul și județul Brăila, informații relevante cu privire la fiecare sesiune de depunere a dosarelor de candidatură, precum și domeniile de activitate eligibile/sesiune. Până la data prezentei informări, nicio autoritate/instituție publică ori altă entitate eligibilă (publică sau privată) din județul Brăila, nu a accesat oportunitățile oferite de acest program UNESCO.

Tot în sensul creșterii atenției și preocupărilor pentru salvagardarea patrimoniului cultural tradițional, Ministerul Culturii a decis ca, anual, **17 octombrie** să fie sărbătorită drept **„Ziua patrimoniului cultural imaterial”**- o inițiativă importantă nu doar pentru România, ci și pentru întreaga regiune a Sud-Estului European. Dealtfel, s-ar putea crede că, deja, există prea multe sărbători ale patrimoniului cultural: “Ziua Internațională a Monumentelor și Siturilor Arheologice” (18 aprilie), “Zilele Europene ale Patrimoniului - ZEP” (15 septembrie), “Ziua Patrimoniului Mondial” (16 noiembrie), ș.a. Cu toate acestea, avem, cu toții, impresia că niciodată nu este de ajuns. Motivul este dat exact de ceea ce se întâmplă în cel mai fragil dintre toate domeniile patrimoniului – natural sau cultural –, și anume, cel al patrimoniului cultural imaterial.

Tocmai aici constatăm că, viteza distrugerii a ceea ce eram obișnuiți a numi „tradiție” este și cea mai mare, și ireversibilă. Dacă bunurile culturale mobile sunt apărute, de cele mai multe ori, de muzee, iar monumentele istorice fac față trecerii timpului prin însăși duritatea materialelor din care sunt alcătuite, tradițiile și expresiile verbale, artele spectacolului/populare, practicile sociale, riturile și ritualurile, evenimentele festive, cunoștințele și practicile referitoare la natură și la univers, precum și tehnicile legate de meșteșugurile tradiționale (enumerarea de mai sus are în vedere doar definițiile date de legislația națională în vigoare) sunt cel mai vulnerabile, cel mai ușor supuse degradării, pentru că depind în mod direct de existența umană, care este cea mai fragilă dintre toate.

Pentru a evidenția decalajul dintre țara noastră și alte state-membre, în ceea ce privește înscrierea de elemente de patrimoniu imaterial în Lista UNESCO, exemplificăm cu tabelul de mai jos:

Țara	Perioada	Elemente introduse în Listă
Japonia	2008-2020	22
Coreea	2008-2020	21
Spania	2008-2020	20
Croația	2008-2020	17
Iran	2008-2020	16
Azerbaidjan	2008-2020	15
Mongolia	2008-2020	15
Italia	2008-2020	14
Peru	2008-2020	12
România	2008-2020	7
Kenia	2008-2020	4
Bangladesh	2008-2020	4
etc.		

(Sursa: <https://ich.unesco.org/en/lists>)

Raportul periodic de monitorizare multianuală – sarcină obligatorie a României în vederea respectării prevederilor Convenției UNESCO din 2003, este un **document** nu doar **obligatoriu**, ci și **foarte necesar și important** pentru chiar raportori, întrucât le permite:

- ✓ să țină o evidență strictă a elementelor de patrimoniu precum și a creatorilor lor,
- ✓ să evalueze gradul de îndeplinire a obiectivelor de dezvoltare durabilă, de informare – educare-promovare a patrimoniului cultural propriu în rândul propriilor cetățeni și a celor din lumea întreagă,
- ✓ să dezvolte real și practic relația local-național intersectorial în acest domeniu,
- ✓ să impulsioneze sau să dezvolte nu doar contextul instituțional/administrativ/legislativ ci, mai ales, participarea comunităților la salvagardarea și promovarea propriei identități naționale și culturale ce-i definește ca spirit – mentalitate- practici – personalitate/identitate.

Așadar, acest document de referință ce trebuie să fie realizat de fiecare stat semnatar al *Convenției UNESCO(2003)*, cuprinde obligatoriu date și informații relevante despre gradul și calitatea **îndeplinirii obiectivelor de dezvoltare durabilă în domeniul patrimoniului cultural imaterial(PCIm)**, asumate, mai exact:

1. modul în care se face **informarea, educația și promovarea în domeniul PCIm**, din punct de vedere organizatoric și administrativ – local și/sau central, cu accent pe tânăra generație;
2. **stadiul inventarierii PCIm local și a strategiei** - pe termen mediu și lung - aplicate în acest sens, necesare inclusiv pentru luarea în considerare/fundamentarea de candidaturi pentru titlul de „Tezaur Uman

Viu, și/sau întocmire de dosare pentru propunerea de elemente reprezentative de PCIIm local în inventarul național al elementelor vii de patrimoniu cultural imaterial;

3. identificarea, cointeresarea și colaborarea cu ONG-urile, asociațiile specializate și/sau persoanele care au drept obiectiv principal sau secundar al activității lor promovarea, conservarea și valorificarea PCIIm, precum și programele pentru susținerea acestora dezvoltate de factorii de autoritate publică locală/județeană;

4. modul în care funcționează relația local – național – internațional – intersectorial în domeniul salvagărdării și promovării PCIIm, în sensul existenței și funcționării eficiente și reale a unor colaborări, schimburi de experiență, parteneriate inter/trans-sectoriale (de ex.cultură-agricultură, cultură-turism, cultură-educație, cultură-intervenție socială, etc.), întâlniri cu experți regionali și naționali în domeniul PCIIm.

De asemenea, același **Raport periodic de monitorizare multianuală** trebuie să cuprindă o serie de **informații și teme de urmărit** pentru acele entități care au înscris/au depus dosare de candidatură pentru unul sau mai multe elemente reprezentative ale patrimoniului cultural imaterial românesc din cele 7 înscrise de țara noastră în **Lista Reprezentativă UNESCO**, cu privire la:

✚ **argumentarea/susținerea funcțiilor sociale și culturale ale elementului** (înscris/propus spre înscriere) pentru comunitatea respectivă, cu descrierea rolurilor specifice sau categoriile de persoane care au responsabilități caracteristice în ceea ce privește salvagărdarea elementului respectiv;

✚ **evaluarea viabilității și a riscurilor actuale**, în sensul descrierii nivelului actual al viabilității elementului(înscris/propus spre înscriere), insistând asupra:

- frecvenței și extinderii practicării acestuia,
- vitalității modurilor tradiționale de transmitere,
- trăsăturilor socio-demografice ale practicanților și ale publicului,
- sustenabilității practicii,
- identificarea și descrierea pericolelor/riscurilor care amenință continuitatea, transmiterea și performarea elementului;

✚ **contribuția la scopurile Listei Reprezentative UNESCO**, mai exact cum anume înscrierea elementului respectiv (candidatura la înscriere) a contribuit la asigurarea vizibilității PCIIm, la conștientizarea asupra importanței PCIIm la nivel local, la promovarea respectului pentru diversitate culturală și creativitate umană, la respectul mutual între comunități, grupuri și indivizi.

✚ **eforturile de promovare și consolidare a elementului**(înscris/propus spre înscriere), mai exact măsurile care au fost implementate pentru a promova și consolida elementul;

✚ **participarea comunității**, prin indicarea gradului și modului de implicare în salvagărdarea și promovarea elementului a comunității locale, a grupurilor și indivizilor reprezentativi/liderilor sociali, precum și a ONG-urilor relevante, cât de dispuse sunt acestea să se implice în acest proces și în viitor;

✚ **contextul instituțional**, în care să fie detaliat cadrul instituțional **local** al salvagărdării și promovării elementului înscris/propus spre înscriere în Lista Reprezentativă UNESCO, cu indicarea:

- a. instituțiilor competente, implicate în managementul și salvagărdarea elementului și a
- b. organizației/organizațiilor comunității sau grupurilor reprezentative pentru element, și acțiunile de salvagărdare realizate de acestea;

✚ **participarea comunităților locale în pregătirea acestui Raport**, în sensul asigurării celei mai largi participări posibile a comunităților, grupurilor și indivizilor, precum și a ONG-urilor relevante în procesul de pregătire a raportării.

În ceea ce privește **colectarea de date și informații**, pe baza unui chestionar/interviu inițiat de Comisia Națională pentru Salvagărdarea Patrimoniului Cultural Imaterial din cadrul Ministerului Culturii,

instituția noastră a transmis solicitări în acest sens, atât Primăriei Brăila și Consiliului Județean cu instituțiile lor subordonate, precum și tuturor autorităților publice locale din județ. Abia în urma primirii sprijinului din partea Instituției Prefectului Brăila, care a reiterat această solicitare către APL-uri, DJC Brăila a primit - până la data prezentei informări - un număr de **7 (șapte) răspunsuri** de la: UAT Gradiștea, Scorțaru Nou, Chiscani, Vădeni, Bărăganu, Traian și Însurăței.

Precizăm faptul că, **termenul limită** de centralizare a datelor și informațiilor din județul Brăila, necesar a fi comunicate ministerului de resort în vederea întocmirii **Raportului periodic de monitorizare multianuală a salvărdării și promovării elementelor românești în "Lista reprezentativă a patrimoniului cultural imaterial UNESCO"**, este **30 iunie 2021** - dată până la care vom raporta atât cât s-a recepționat.

Tabel cu reprezentarea județelor și a elementelor de PCIm, aferente Listei Reprezentative UNESCO

Județ	Număr de elemente Patrimoniul Cultural Imaterial Lista UNESCO						
	Călușul	Doina	Ceramica	Colindatul de ceată bărbătească	Jocul fecioresc	Scoarța	Mărțișor
ALBA				x	x		
ARAD				x			
ARGEȘ	x						
BIHOR					x		
BISTRIȚA NĂSAUD				x	x		
BOTOȘANI						x	
BRAȘOV					x		
BRĂILA				x			
CĂLĂRAȘI				x			
CLUJ				x	x		
CONSTANȚA				x			x
COVASNA				x			
DÂMBOVIȚA	x						
DOLJ	x					x	x
GIURGIU	x						
GORJ		x					
HUNEDOARA				x	x		
IAȘI							x
MARAMUREȘ		x			x	x	
MUREȘ					x		
NEAMȚ						x	
OLT	x						
SĂTU MARE				x	x		
SĂLAJ					x		x
SIBIU				x	x		
TIMIȘ				x	x		
VASLUI				x			
VĂLCEA	x		x	x		x	

Colindatul de ceată bărbătească, un obicei foarte frumos și foarte apreciat la nivel național, a fost înscris pe Lista Reprezentativă a Patrimoniului Cultural Imaterial al umanității. Această decizie a fost luată de Comitetul Interguvernamental UNESCO pentru Salvărdarea Patrimoniului Cultural Imaterial reunit în Azerbaidjan, la începutul lunii decembrie. Acest obicei, practicat pe întreg teritoriul României, dar și al Republicii Moldova, este asimilat cu un mesaj creștin autentic ce anunță/vestesc sărbătorile de iarnă. Specialiștii au considerat că, obiceiul colindatului nu este doar o performanță spectaculoasă și un ritual de prestigiu, ci este chiar o formă de păstrare a identității sociale, de coeziune, armonie și solidaritate între comunități, inclusiv între comunitățile multi-etnice.

La **Brăila**, **colindatul de ceată bărbătească** este practicat la Tichilești, Gropeni, Tufești, Bertești, Victoria, Stăncuța și, în aproape toate satele de pe baltă, unde obiceiul este păstrat în mod natural. Dar, cele

mai cunoscute grupuri sunt cele de la Gropeni și Tufești, care colindă în toată țara la diferite manifestări culturale. Candidatura de înscriere a acestui element de PCIm în Lista UNESCO de către comunitatea din localitatea **Tufești**, înseamnă o recunoaștere a valorii acestui obicei local la nivel universal, iar autoritățile publice locale, în aceste condiții, au obligația să sprijine, să monitorizeze, să dezvolte și să promoveze elementul respectiv.

Dealtfel, tot pentru a identifica, păstra, conserva și transmite elementele autentice de folclor locale. Ca parte a identității noastre culturale românești, Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale-Brăila a inițiat și dezvoltat câteva proiecte cu finanțare locală, națională (MC prin AFCN) și/sau europeană, precum: *Târgul meșterilor populari*, *Ateliere practice de țesut și cusut prin metode tradiționale*, *Atelierul de revitalizare a patrimoniului etnografic imaterial brăilean* - constând într-un curs de perfecționare a instructorilor formațiilor de dansuri locale - susținut de doi cunoscuți maeștri coregrafi din România și ateliere de perfecționare pentru soliștii vocali și ateliere de colinde pentru copii din oraș -, ș.a.

În loc de concluzii, oferim câteva sugestii și recomandări în primul rând autorităților, instituțiilor și reprezentanților locali ce ar trebui să fie mult mai interesați, mai preocupați și mai energici în sprijinirea, impulsionarea, cointeresarea și educarea comunităților lor în descoperirea, cercetarea, inventarierea, conservarea, regenerarea și promovarea patrimoniului cultural specific fiecărei zone/subzone a județului nostru, prin inițierea și organizarea de :

- tabere de cercetare multidisciplinară a culturii tradiționale locale
- târguri rurale, tematice, cu demonstrații practice de olărit, cusut, gătit, etc.,
- platforme de educație cultural, prin implicarea masivă a școlilor,
- albume online (eventual, bilingv) de prezentare a lumii satului brăilean,
- expoziții cu obiecte tradiționale, materiale educative (printate și disponibile și on-line) ca aplicații-pilot pentru școli, cu ajutorul cărora publicul-țintă să descopere, să înțeleagă, să vizualizeze și să asimileze valorile spațiului cultural rural (arhitectura populară, tehnici tradiționale, gastronomie specifică, obiceiuri și ritualuri specifice, etc.)

Patrimoniul cultural local – ca parte importantă și relevantă a patrimoniului cultural național, are încă o uriașă nevoie, de o viziune integrată, de colaborare inter-instituțională eficientă și consecventă, alocare corectă de resurse, precum și de strategii locale și politici publice țintite, pentru a-și revela întreaga sa valoare economico-socială, incluzivă, educativă și creativă, pentru întreaga comunitate a județului. Pentru că, **patrimoniul cultural național** - ca expresie fundamentală a modului de viață dezvoltat de comunitate – ce reprezintă trecutul, definește prezentul și programează viitorul unei nații, fiind **o resursă de identitate națională non-regenerabilă, vitală** într-o epocă a globalizării accelerate, poate fi salvat **numai printr-o abordare sistemică și eforturi integrate, coerente și conștiente** ale tuturor factorilor de autoritate publică, entităților (publice și private) și a membrilor întregii comunități păstrătoare de tezaur și purtătoare de responsabilitate socială, pentru generațiile următoare.

DIRECTOR DJC Brăila
Ana Hărănescu

Compartiment Patrimoniu Cultural Mobil și Imaterial
Consilier superior Balcan George

Inspector superior Coroș Cristian